

altså gerne nedprioritere det private forbrug lidt. Ja, det vil jeg også gerne gøre.

Så med hensyn til rammen: Vi har jo aldrig nogen sinde godkendt 2010-planen. Det mener vi ikke kunne lade sig gøre. Vi turde ikke sige ja til den, for det ville være meget farligt at sige, at nu kører vi bare derudad, ligegyldig hvad der sker. Det er det, regeringen gør. Den siger: Lige-gyldigt hvilke behov der er, så skal den ligge fast, og så skal man i øvrigt give skattelettelse til nogle private mennesker. Det er jo også en anden ting.

Derfor er vi ikke tilhængere af rammen, men det, regeringen gør nu, er jo så, at selv om den egentlig gik ind for rammen, så miskrediterer den jo rammen ved, at man også begynder med at bruge pengene til skattelettelse.

Så går jeg til psykiatrimrådet: Igen skal vi se på, hvilke behov der er. Og er det ikke korrekt, hr. Thulesen Dahl, at ventelisterne i dag er længere, end de var for f.eks. et eller to år siden? Det er de af to grunde, som begge skyldes, at behovet er øget.

For det første: Der er rent faktisk flere børn i den årgang. For det andet: Der er altså noget i vores samfund, som gør, at der er flere børn og unge, der har behov. Så nytter det jo ikke noget at henvise til, at man har øget bevillingen, hvis behovet er øget endnu mere. For er det ikke korrekt, vil jeg spørge hr. Thulesen Dahl, at ventelisten er steget? Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg troede ikke, jeg skulle blande mig i debatten med hr. Aage Frandsen, men hr. Aage Frandsen sagde noget, jeg måtte reagere på, nemlig at SF aldrig nogen sinde har godkendt »Danmark 2010«. Så vidt jeg ved, er der ikke nogen folketingsgodkendelse af »Danmark 2010«. Det er et stykke værktøj.

Jeg vil da håbe, at hr. Aage Frandsen kan bekræfte som et slags følgen op på den økonomiske politik, som SF har været med til at støtte gennem en stor del af 1990'erne, at SF lige så meget som Det Radikale Venstre prioriterer, at gælden bliver bragt ned, så vi skaber et råderum til en stabil udvikling, også lidt længere frem.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg borer lidt i det her med børne- og ungdomspsykiatrien over for hr. Aage Frandsen, for der er jo en forskel på, om vi bare står heroppe og

bruger den her forhandling i dag til bare at drille hinanden og gå på hinanden, så det skal være sådan et show for folket. Det kan vi godt. Så er det dét. Så kan vi køre over i diskussionen om nogle talstørrelser.

Men jeg havde forstået på hr. Aage Frandsen indlæg, at hr. Aage Frandsen gerne vil stikke et spadestik dybere, og at det derfor ikke alene skulle handle om det, men også noget mere. Der tog jeg så handsken op omkring børne- og ungdomspsykiatrien og sagde: Godt, så lad os debattere det seriøst og sagligt, for der er stigende problemer, og der er noget, vi må håndtere.

Derfor var vi glade for, at der blev afsat midler tidligere til en målrettet bekæmpelse af ventelister; nogle ventelister, der altså har været ganske markante gennem 1990'erne, og som vi kan se en udvikling i, som vi ikke synes er særlig rar. Derfor vil vi også have analyseret, hvorfor udviklingen går i den retning, og så vil vi have afsat midler, så vi kan bekæmpe de ventelister.

Kl. 11.35

Det er hele den bestræbelse, som flere partier jo også udfolder i de drøftelser, der er i forhold til forespørgslen på tirsdag, hvor det her er et meget, meget vigtigt område, og jeg håber, at vi får en rigtig god debat også om det på tirsdag.

Men det er bare lidt afgørende, hvad det er for en indgangsvinkel til den debat, hr. Aage Frandsen vælger at antage i forhold til, hvordan vi kan arbejde videre med det.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg takker hr. Aage Frandsen for svaret om prioriteringer. Det er fair nok. Hr. Aage Frandsen vil gerne fjerne folkepensionen for nogle, som kan klare sig selv. Hr. Aage Frandsen vil gerne nedsætte privatforbruget. Det er jo, må man forstå, et udtryk for, at marginals-katten skal stige, både direkte og indirekte.

Så vil jeg gerne spørge hr. Aage Frandsen – det er meget fundamentalt det her: Er hr. Aage Frandsen ikke enig i, at det, der i sidste ende giver os midler til at støtte de svage grupper i det her samfund, er de penge, der tjenes i landets private virksomheder? Og er hr. Aage Frandsen ikke enig i, at stort set alle økonomiske vurderinger konkluderer, at hvis man øger marginalskatten og nedsætter incitamentet til at gøre en ekstra indsats, dæmper man i virkeligheden i sidste ende indtjeningen i erhvervslivet? Derfor ville hr. Aage Frandsens systematiske måde at nedprioritere på i sidste ende føre til, at vi slet